

חוויה אחרת!

לכולנו יש 60 שניות בדקה
כולנו חווים אותם אחרת.
הספר שישנה לכם לחלוטין
את ההסתכלות הרגילה
על החיים
ויוסיף לכם הסתכלות של עומק ורגש

המודיע בשיתוף פוטש הפקות,
מפנקים במבצע מיוחד:

רכשו את הספר 'שישים שניות בדקה', חפשו בתוכו שובר מתנה.
מצאתם שובר? חייגו 073-7961336 שלוחה 3. הציגו מספר חשבונית וקבלו:

מנוי למגזין השראה

מנוי לשנת סיפור

קורס כתיבה יוצרת

סט ספרים של לאה פוטש

500 ש"ח במזומן

תוכן מקורי
בנגיעה רגשית

פוטש
הפקות

פוטש הפקות: 073-7961336

שניות בדקה 60

ל א ה פ ו נ ש

עיצוב כריכה ועימוד: א. שבתאי - סטודיו המודיע
הגהה: מילה במילה m0548538853@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר
מידע או לשדר בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי או
אחר, כל חלק שהוא מספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט
ללא אישור בכתב מהמחברת.

"הימים מגילות,

כתבו בהם

מה שתחפצו

שיזכר לכם"

(חובת הלבבות)

תודות:

לבורא הרגעים כולם, על הדיו והנשימה שנפח בהם, על הנפילות, הקימות והחיים בעצמם.
למשפחתי היקרה על מעטפת חמה ותומכת;
להורי שגידלו בי רצונות טובים;
ללימור - העורכת הכי מדהימה שפגשתי, על הבמה המכובדת במגזין הנשים 'פנינה';
לחברותי ואחיותי מקבוצת הביקורת: רותי, נחמי, יראת, חנהל'ה, גיטי רוחי ומירי, על
מחמאות והערות שהיו אבני בנין לספר הזה;
לאחותי מירי על הגהה מכל הלב;
לחברות פורום 'ביתא' בראשות הגב' לאה פריד, על המון השראה, ידע וכוח;
לרב פלר מהוצאת המודיע על האמון והסיוע;
לאילה הגרפיקאית מגשימת החלומות;
ואחרונות חביבות - לבנות הכתיבה היוצרת, מתלמידותיי יותר מכולן.

איחולי לקריאה מענגת ומועילה,
ל. פוטש / תשפ"ב.

1

אין דקה שתחזור

יצא לי פעם לשמוע מקשיש אלמוני בן מעל תשעים, איך הוא מסתכל עכשיו אחורה על כל השנים שעברו עליו, המעברים, התהפוכות. סיפר הישיש איך הוא רואה הכל מפרספקטיבה אחרת. "לו היו שואלים אותך, לו היו נותנים לך הזדמנות לחזור אחורה ולעשות דברים אחרת, יש משהו שהיית משנה?" הוא נשאל.

"מהסתכלות אחורה - אני חושב שלא הייתי משנה דברים, אף שהיו טעויות שעשיתי; מלבד דבר אחד:

עצוב לי לגלות שמעל תשעים שנה של חיים עברו עלי בלי לחיות אותם באמת. לא עבר עלי יום אחד בלי לדאוג למחר או להצטער על אתמול, אם יש משהו שאני לא סולח לעצמי - זה על זה".

נזכרתי בקשיש ההוא אתמול, כשפגשתי את חברתי ריקי.

היו ביני לבין ריקי, בעבר, שנים יפות של קשר. במהלך השיחות שלנו היא סיפרה לי על החרדות שמשלטות עליה. פחדים שנגסו ממנה חתיכות והפריעו לה לחוות את החיים באמת. אחר כך התרופף הקשר בינינו והדרכים התפצלו, היא קיבלה משרה אחרת וכבר לא יצא לנו להיפגש.

לפני שנה בערך שמעתי שריקי חלטה. השמועה הזו צבטה לי את הבטן. ריקי, שפוחדת מכל צל. איך היא מתמודדת עכשיו? התלבטתי ימים ארוכים אם לפנות אליה ולהתעניין בשלומה, ומרוץ החיים הרגיל בלע אותי כמו תמיד בלי להשאיר מקום לסיכה.

כך חלפה לה עוד שנה, במהלכה התפללתי על ריקי הרבה, שמעתי שמצבה הוטב, ועדיין, לא מצאתי זמן או כוח או שניהם כדי להרים אליה טלפון קטן של התעניינות.

אתמול, כאמור, שוב פגשתי את ריקי. זה היה בוקר בהיר במרכז המסחרי. ידיה היו מלאות בחבילות טיטולים שלוש במאה והיא נראתה חיונית וממהרת, כמו בימיה הטובים. עצרתי לשאול בשלומה ונותרנו לעמוד שם חצי שעה, נשענות על עמוד רחוב, שלוש חבילות טיטולים במאה בידיה, ורשימה אחת מעוכה בידי המיוזעת.

ריקי סיפרה בחיוך שהיא יצאה כבר מהמועדון, כך כינתה את תקופת המחלה שלה. אחר שתקנו מעט ואני לא יכולתי שלא לשאול אותה, איך עברה תקופה כזו ואיפה הניחה את הפחדים בינתיים... פניה של ריקי הרצינו.

היא סיפרה על תקופה לא קלה. "היו רגעים קשים שבהם חשבתי שהכל נגמר... ואז הסתכלתי אחורה אל שלושים ושבע שנים שחלפו עלי עם כל כך הרבה פחדים ודאגות. ראיתי את כל השנים האלה כאילו מהצד, וכעסתי על ריקי הזו מתוך הסיפור. איך בזבזה שנים יפות של חיים. איך הסכימה לא לחיות אותם באמת, לא להיות בהם עם כל החושים. כשחשבתי שהגעתי לסוף, ראיתי כמה החיים האלה יפים! וכמה אני רוצה באמת לחיות אותם".

חבילות הטיטולים כבר היו כבדות מדי והרשימה המעוכה שלי תבעה את שלה. נפרדנו לדרכינו כשאני אפופת הרהורים. הגיע הזמן שאסתכל גם אני על החיים שלי, בלי שום עצירה כואבת... שאלתי את עצמי, כמה אחוזים מתוך היומיום שלי מוקדשים לחוויה האמיתית של החיים?

כמה דקות ואפילו שעות, מוצאות את מותן ככה סתם, כי "זה לא היום שלי וזהו. מחר יחזור לי המצב רוח ונדבר"? כמה אחרי צהריים הולכים להם בלי שוב סתם ככה, כי רציתי להעביר אותם ולהספיק משהו ולא הצלחתי לא להספיק ולא להעביר אז השעות עברו להן לבד, מי יודע לאן?

יש חירייה כזה שאליו מנקזים את כל שעות ה'סתם'? אלה שסתם דאגנו בהם וסתם נלחצנו בהם וזהו, ההווה הפך לעבר ומה יהיה מחר? מלחיץ, באמת.

ליד מקרר הגבינות של 'יש' אני מציצה בשעון הכחול שלי ועוקבת בעיון במחוגים המטיילים בו. שישים פעימות בדקה. ואני לא רוצה לוותר על אף פעימה, מתוך השניות האלה שזולגות בקצב, בבוקרו של איזה י"ז באייר שלעולם לא יחזור.

אני לא רוצה לוותר אף לא על שנייה אחת של הווה ולתת לה לזלוג אל פח האשפה של דקות ה'סתם' המיותרות. לא רוצה!

רוצה ללקט רגעים בחיים שלי. לחיות אותם. להיות בהם כולי ולהכניס אותם לתרמיל שלי. שלא אתחרט אחר כך במבט לאחור, שלא אבכה על הזמן שנשפך.

אני רוצה לנשום את רגעי החיים, שישים שניות בדקה בלי לוותר על אף אחת מהן. כך, ב"ז אייר של השנה ההיא, רציתי לצאת לדרך כזו, כמו דייג שיוצא לצייד.

רציתי להזמין אותך איתי,

ולא משנה בכלל אם את מטפלת בתינוקות או מטפלת רגשית, מוכרת בחנות או משווקת או אופטומטריסטית או גרפיקאית או אמא או כלה או חמות או בת או הכל ביחד או סתם ילדה קטנה של ה'.

רציתי לומר לך, עד כמה תופתעי לגלות את הרגעים שלך ושלי כמה הן מרתקות. ויקרות. ושוות.

ולא ידעתי עד כמה יפתיעו הרגעים הבאים, אותי בעצמי.

2

תקועה באמצע הבית

אפופה עדיין באותם הרהורים יפים, על רגעי ההווה שהולכים לבלי שוב, ועל כל הקבלות לעתיד שאני רוצה להכניס לי למשקפיים של החיים, ארגנתי את הבית ואת הילדים לקראת היציאה למדורות ל"ג בעומר.

מגרשת במקלות קולות רעים שרצו להשתלט לי על הלב. בעלי והגדולים כבר נסעו למירון וכל הקטנים בחופש. מה אני הולכת לעשות עם חבורה של ילדים יממה שלמה, בין ארבעה קירות וחום אימים? יהיו כאן מריבות ובלגן וכאוס, ואני, שוב אצבור כאן רגעים מתים?

לא!

אספתי את עצמי ואת הילדים סביב פלקט ענק ולורד ארטליין. ל"ג בעומר הזה לא יחזור לעולם! והוא הולך להיות מתוכנן לפרטי פרטים, עם טבלה מסודרת ולו"ז לכולנו, עם שעות מלאות והנאה וביחד ושירה בליווי האורגן - סוף סוף אפשר לנגן! איך יצא לנו מהראש!

הלו"ז היה מאורגן לתפארה ומקושט באיורים קלים לטובת אלה מבינינו שעדיין אינם יודעים קרוא וכתוב, כשהוספתי קופסת משחקי הרכבה קטנה בראש הטבלה.

עד שנצא למדורות, נשחק במשחק הרכבה כולנו יחד! נשארה לנו מחצית השעה ולא אסכים להעיף אותה לפח.

זהו, חייכתי לי חיוך של סיפוק, סוקרת את הבית המסודר ואת האווירה הטובה ששורה בו. את בית הקליקס הגדול שהולך ונבנה ואת שיתוף הפעולה הנדיר בין כל פועלי הבניין. אמרתי לעצמי שככה נראה לו"ז שאנחנו מנהלים אותו ולא מנוהלים על ידו. "אמא! מה את אומרת על בית המקדש הזה?" חיליק היה חייב את חוות דעתי המדוקדקת. "תראי איך שילבנו את המגנטים בתוך הקליקס! נכון זה נראה יהלומים אמיתיים?"

נאמנה להחלטתי היפה, הייתי חייבת לבחון את היצירה מפרספקטיבה רחוקה, אחר כך קרובה יותר. אחר כך הי ---

אף אחד אינו יודע איך הגיע לכאן המקל ואיך נתקעתי בו ונזרקתי קדימה, על ערימת הילדים, הקליקסים והמגנטים. אף אחד לא יודע איך הוטחתי ב'בום' אחד עוצמתי אל הקיר ואיך נחתי נחיתה לא רכה על הרצפה ליד, בתנוחה משונה וכאב איום ונורא באזור האגן. התנוחה הייתה קשה. ניסיתי להתגלגל על הרצפה ולמצוא לעצמי מקום. לא מצאתי. ערמת הילדים נחלצה מבית הקליקס החרב והביטה בי הלומה. הסתכלתי עליהם בחוסר אונים וחוף מ'אוי' לא יצאה לי שום מילה.

אוי. אוי. אוי. בן הארבע צחק. לא יכול להיות שאימהות בוכות! כבי התקרבה אלי. באחריות של בכורה שאלה מה קרה לי והאם אני רוצה שהיא תעזור לי לקום.

לא רציתי לנסות. היא הביאה לי בבגרות כוס מים קרים וכן הארבע חטף לה אותה בדרך. הייתה מלחמה קטנה וחצי כוס נשפכה עד שהגיעו המים לשפתיי החרבות. הילדים ההלומים בהו בי עוד רגעים ספורים ואחר כך נהיו רעבים, וצמאים, ומתי כבר הולכים למדורות!

"עוד מעט הולכים למדורה, עוד רגע קטן. הנה אנסה לקום - אוי!" ניסיתי להתרומם מתנוחתי הלא הגיונית לכדי ישיבה, כל הגוף שלי התפוקק ולא יכולתי יותר.

עשרים דקות יקרות חלפו. צלילי "חד - חד חד" של חובבי המיקרופונים סביב המדורות בחוף, שעוד רגע עולה בהן אש גדולה ונוראה, נשפכו כבר מהחלון, ואני, מצאתי לי זמן להתפנק.

נו, לקום!!!

גופי הזיע ולא הסכים להישמע להוראות שלי.

אז מה, אזמין לעצמי אמבולנס לשמחת כל ילדי השכונה? ואיפה בדיוק אתקע את הילדים? אחותי נסעה לחלאקה וחילקה את ילדיה בעצמה, אמא שלי נסעה, נשארה גיסה אחת שהיא יולדת טרייה. אולי יסכימו לקחת אותם איתי באמבולנס? במילא ישחררו אותי עוד הערב, לא יכול להיות שסתם נפילה מסתם מקל ספונג'ה באמצע הסלון עשתה לי משהו רע.

"תדפקי אצל השכנה גולדי", קרקרתי לכבי. "תגידי לה שאמא נפלה ולא יכולה לקום..." כבי הסמיקה ומיד התגברה על הבושה הטבעית, והלכה לדפוק אצל גולדי. גולדי היא שכנה כארז עם המון ידע רפואי וקורסים שעברה בעזרה ראשונה. היא כבר תעזור לי איכשהו. היא ודאי עדיפה מאמבולנס.

כשגולדי נכנסה והתכופפה אלי ושאלה איך נפלתי, הסתכלתי מלמטה למעלה על הפוזה הזו של כל הילדים סביבי כניצבי קרח והתחלתי לצחוק. גולדי ביקשה שאנסה להזיז את כפות הרגליים, כשראתה שהן נשמעות לי ושאני מצליחה לצחוק ולדבר איתה, התחילה להרגיע אותי. "אם יצא לך האגן מהמקום, לא היית מצליחה לשלוט בתנועת הרגליים שלך", אמרה, ושאלה אם ארצה שתעזור לי לקום.

היא הושיטה לי אגרוף. ניסיתי להחזיק את היד שלה ולהתרומם. זה היה קשה מדי. היא מיהרה הביתה, הביאה שרפרף ובמשך עשר דקות ארוכות עשתה איתי את הטיוול מהרצפה הקרה לכיוון השרפרף. הזעתי כאילו טיפסתי על האוורסט. "מכה יבשה באזור אסטרטגי, ככה זה נראה", גולדי אמרה. היא נתנה לי כדור אופטלגין וניסתה יחד איתי, מהלך של עוד עשר דקות של נצח. מעבר מהשרפרף הנמוך לכיסא הסלון הרגיל שלנו. "זהו, כאן אני יושבת ולא זזה במשך השבועיים הבאים", הצהרתי בחיוך כאוב. "אל תדברי ככה!" מחתה גולדי והזמינה את הילדים להצטרף אליהם למדורה. הבטיחה לבוא לבקר אותי שוב בעוד חצי שעה, לראות מה שלומי.

הילדים יצאו למדורה, כבי גילתה בגרות שלא הכרתי והתנדבה להישאר לשמור עלי. כל מה שרציתי, היה ליפול על המיטה הרכה והטובה שלי.

אבל הדרך אליה הייתה ארוכה ובלתי אפשרית.

ביקשתי מכבי את הטלפון. ניסיתי סוף סוף לחייג לבעלי. הרעש במירון נמצא עכשיו בשיאו. כמה סיכויים יש שהוא ישמע את הצלצול שלי ואיך בכלל הוא יעזור לי, כשאני ככה, מרחק שלוש שעות נסיעה, תקועה באמצע הבית?

3

בשמיים יש תדר אחר

יש רגעים כאלה של לבד, לבד לבד כזה. עמוק עמוק. רגעים שאת מרגישה עם כל החושים שמישהו מחזיק אותה שלא תיפלי.

כל כך רציתי את המיטה הטובה והנוחה שלי, מתגעגעת רק לתנוחה המוכרת לי מאז הייתי ילדה: חיבוק דוב לכרית. מיטה. איזו דרך ארוכה ובלתי אפשרית.

כבי הסתכלה משועממת מהחלון, כיוון שהיא הייתה האדם היחיד איתי בבית, הצעת דווקא לה. "אולי תנסי לגרור אותי, עם הכסא, אל המיטה שלי?" כבי אמדה אותי ואחר כך, בלי אומר, התחילה לגרור את משענת הכסא. שמעתי אותה מתנשפת, מזיעה. היא הזכירה לי את איציק שרעבי בן השש, השובב השכונתי, כשהוא מנסה להזיז רכב אמיתי שתקוע לו באמצע מגרש המשחקים. כבי הצליחה להזיז אותי רק בסנטימטר וחצי.

"אולי רבקי מקומה שש תוכל לעזור לך? אולי הם עדיין לא יצאו למדורות?" שוב התגברה כבי על הבושה והלכה לקושש בחורה מאחת הקומות. חזרה אחרי חמש דקות ארוכות, עם צילי בת השש עשרה, שבדיוק הייתה בבית כי ריח של אש עושה לה רע. צילי החזיקה במשענת הכיסא ויחד עם כבי הן גררו אותי לאורך המסדרון. מתי התלוננתי שהבית הזה קטן מדי? המסדרון נראה עכשיו אין סופי!

שתי הבנות ניגבו פלגי זיעה כשהניחו אותי סמוך למיטה שלי. "תני לצילי ארטיק", אמרתי לכבי ושחררתי את שתייהן מהזירה. המיטה שלי הטובה חייכה אלי בידידות אמת,

והכרית הרכה חיכתה כבר לחיבוק שלי. איפה כרית ואיפה חיבוק. איך אני מתרוממת מהכיסא הזה. איך אעביר את עצמי למיטה.

עוד חמש דקות ארוכות, עוד נשימה עמוקה, כבי וצילי מצטחקות במטבח. אני שומעת שקשוק של כוסות. רגע עמוק של לבד. בכי בלי דמעות וצעקה בלי קול, ואני קורסת אל המיטה שלי, שוכבת על גבי כמו קרש. מנסה לזוז הצידה לתנוחת-חיבוק-הכרית, והגוף אינו נשמע לי. אני מנסה לצעוק עליו, לומר לו שזה לא הזמן להתפנק, אבל הוא אוטם אוזניים. חם לו. שאשאר אותו עכשיו במנוחה.

הטלפון ממירון מצלצל סוף סוף. "נפלתי ואני לא יכולה לזוז כבר שעתיים", אני זורקת לבעלי בלי לנסות ליפות את הקול. יש רעשים סביבו והוא אינו בטוח ששמע נכון. אני מנסה לתאר מה קרה כאן בשעות האחרונות, ואיך התלבטתי בין גולדי לבין אמבולנס, והוא מביטח לעלות על האוטובוס הקרוב והביתה.

הטלפון נשמט לי מידי ואני שומעת את הדלת נפתחת בבום. הילדים נשפכים פנימה עם ארטיקים כחולים מזעזעים, כבי מהסה אותם, מבקשת מחיליק עזרה 'כי עכשיו אתה במקום אבא, ואמא מרגישה איום ונורא', וחיליק משתף פעולה. אחרי זמן קצר הם נופלים שדודים, חלקם על המיטות, וחלקם - בבגדים על הספה בסלון, ושקט יורד על הבית. עכשיו אני אמורה לקפוץ מהמיטה, לחייג ל'קול הלשון' ולהתחיל לתזז במטבח. תק-תק-תק. כלים לכיור, ניגוב קל לשולחן, שאריות לחם לשקית כפולה, עטיפות של ארטיקים כחולים מזעזעים לפח, כיסאות למקום ושלוש פסיעות אחורה. לראות את הבית החמוד שלנו, שחזר לצורתו למשך כמה שעות, כדי שמחר שוב יהיה מה להפוך ולבלגן בו.

סדרת הפעולות הזו הפכה להיות אוטומטית עבורי. חלק מטקס השינה הקבוע שלי. מעבר רך כזה מעולם העשייה לעולם החלומות.

ככה תמיד. רק עכשיו, הגוף שלי בתנוחת הקרש אינו מסכים לזוז אפילו לכיוון השלט של המזגן, שבאופן נדיר מישוהו החזיר אותו היום אל מקומו התקוע במרומי הקיר. הוא לא מסכים לזוז, לא מסכים להתאמץ יותר. הוא מעדיף להתבשל באמבטיית זיעה. קול רע מתעורר בי פתאום. את נפלת, המכה שלך רצינית וזה הגיע לך! למה התלוננת שהוא נוסע ליממה שלמה, ואת נשארת עם הקטנים ועם החום בחוץ ותעסוקה שאת צריכה להמציא? אה??? התלוננת? עכשיו מהשמיים הראו לך מה זה. שתלמדי לא להתלונן. ככה תראי שתמיד יכול להיות גרוע יותר. ככה תתגעגע ללבש של החיים ותדעי להעריך אותו.

הזיעה מתגברת. לא יכולה לשמוע את הקולות האלה, כשכל כך לבד לי וכואב. נס שהיד שלי מסכימה לזוז לכיוון הארונית, נס שהיא מצליחה לשלוף משם בתנוחה מסורבלת, את אחד הספרים של חיה הרצברג. אני צמאה למילים טובות. לא יכולה לשמוע עכשיו

דיבורים על עונשים ועל 'מגיע לך'. פותחת את הספר באקראי ויש שם מילים שלוכדות אותי. השמיים הם לא חנות הכל בשקל! היא כותבת שם בסגנון המלטף שלה. בשמיים יש תדר אינסופי של אהבה. ה' אוהב אותנו. אנחנו לא רגילות לתדר הזה. קראתי את המשפט הזה שוב ושוב. הוא נכנס לי עמוק אל התודעה וליטף לי את הלב. נפלת כי ה' רצה אותך עכשיו ככה, שכובה כמו קרש, לבד עם הכאב שלך, בלי יכולת להפעיל מזגן. והוא אוהב אותך מאד מאד, כי את ילדה שלו. הסכמתי להיות במקום הזה. הכואב וחסר האונים. הסכמתי לא לריב איתו ולא לנסות לשנות אותו. וככה עברתי לעולם של נמנום מעורפל, ככה שרדתי עד שלוש לפנות בוקר, כשהוא הגיע ממירון והדליק לי סוף סוף את המזגן.

ניחנת בכישרון כתיבה?

קורס כתיבה יוצרת

בהנחיית הסופרת
לאה פוטש

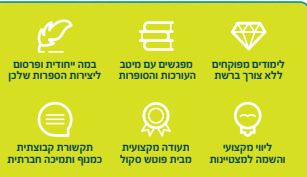
החל
מ-240 ש"ח
בחדש

שיעור מתנה
שלחו מייל וקבלו

דף ועץ אינך יוצרים סיפור, הפנימיות שלך כותבת אותו!

מוזמנת לקחת
את הכישרון שלך
לפרנסה מלאה
הרפתקאות!

שיעור
ניסיון!
k@potash1.co.il
073-796-1336 שלוחה 3

עוד ממוצרינו לאה פוטש

ברוכה הבאה הביתה

כתבה: רבקי לייפער

ברוכה הבאה הביתה
בית ספר. כתיבה.

"אם הגעת לפוטש סקול, הגעת הביתה".
זהו המשפט המביע פחות או יותר את
ייחודו של המקום הזה, המגדל ומעצם -
ששמו 'פוטש סקול'.

מעניין מאוד להיווכח כי רבות מתלמידות
הקורס שמתווספות למשפחת 'פוטש
סקול', אינן חולמות כלל כי יבוא יום
ושמן יתנוסס במגזינים המובילים ברמה
הגבוהה ביותר. הן מצטרפות לקורס כל
אחת מסיבתה היא: מי במטרה למלא את
השעות הריקות בחופשה המשמימה, ומי
בעקבות דחיפה הגונה של אחד ההורים
שביטוח תמיד כי בתו היא המוצלחת
ביותר, וברור שיש לה מה לתרום לאנושות.
מה ששווה בין כולן ומה שמאחד אותן, זהו 'בית פוטש
סקול'!

זה לא עוד בית ספר, ולא עוד קורס. לימוד
סודות הכתיבה הוא רק היתרון. ותאשרנה
זאת התלמידות הרבות, קבל עם ועולם כי
כאן, מהבית הזה אין ולו אחת מהן שיצאת
ללא התקדמות במישורים רבים בחיים. זה
פשוט ליגה אחרת.

ובמה דברים אמורים?

רבקה ועקנין: תלמידה שכבר מככבת
כמעט בכל שבוע במגזינים מובילים: "אני
הגעתי לקורס בתור השלמת חוויה. הוריי
רצו מאוד שאשתתף בחוג שיעשיר אותי
מלבד המקצוע אותו התעדתתי ללמוד
בשנה הבאה. איך הגעתי ללאה? אינני
זוכרת, אבל היא יכולה להצחיר כפה מלא
שמותיה הרגע שקיבלתי את השיעור
הראשון לפקסימיליה הביתית, ידעתי
שמה שלא יהיה - אני שם!

ממש בטעות ביקשתי את השיעור הראשון

להתנסות, ומה אומר, הצצתי ונפגעתי!
אפשר לומר כי לו הייתה אפשרות הייתי
דורשת שיעור בכל יום.

בטרם הזדחלה למוחי מחשבות האם
אעסוק בתחום או לא, את חוויית הלמידה
לא יכולתי להפסיק לרגע! אהבתי את
שיעוריה של לאה המועברים בצורה
חוגייתית ובשפה קולחת ושווה לכל נפש,
התרגילים המעניקים דחיפות מכאן ומכאן
ופשוט גורמים לכותבת לקפוץ למים
כוותיקה ומכירה.

יום אחד מצאתי עצמי מחפשת שניות
פנויות ביום כדי לשבת ולכתוב עוד קצת,
חיפשתי תירוצים למה אני חייבת דף ועט.
הרגשתי שאם לא אשפוך הרגע הכל על דף
- תהיה כאן הצפה.

ומי מדבר בכלל על הפידבק שנשלח
כתגובה לכל ציוץ... מלווה בהמון עידוד,
פרגון, סבלנות, אורך רוח, הומור, ובמיוחד
רצון לסייע ולעזור ודברון להתקדם עוד
ועוד. הם אלו ועוד הרבה מעבר, הביאו
אותי לאן שהביאו. ולימודי המקצוע
שחננתי מלכתחילה להתחיל לאחר הפגת
השעמום, החליפו מקום עם מתאימה
ממני. אני כבר מצאתי מקום.

תרצה אפללו: אני אישית לא הגעתי עם
שום כיוון של כתיבה, בכלל לא הייתי בדרך
לשם. הכתיבה ואנוכי טיילנו משני עברי
הכביש. גם בסמינר לא התחברתי מי יודע
מה לשיעורי הספרות וההבעה. האמת,
עד היום אני מעט מתבלבלת כאשר אני
נתקלת בזוגות עיניים פתוחות לגודל
מקסימלי: "את? את כותבת? מאיפה?"
זה הסיפור המעניין ביותר שידע לכתוב
בורא עולם, הוא הביא אותי לכאן בעבודות
אהבה על ידי סבתי שהחליטה להעניק לי
מתנה ליום הולדתי ושלחה לי את השיעור
הראשון.

בושה ונכלמות אני כאשר אני נזכרת כי
להודות על המתנה נזכרתי - רק כאשר

השראה; ויש אותי, את לאה ואת ריבונו של
עולם לבד בתמונה. היום, אני לא חושבת
שהייתי מתקדמת כל כך לולא הלמידה
מרחוק! שהיה כל-כך כל-כך קרוב.

רבקי פרנקל: עוד תלמידה שסיפוריה
אהובים מאוד על עורכות שבועונים לנשים:
לאחרונה סימתי את הקורס. את האמת?
הרגע הזה היה לי קשה עד מאוד, ביקשתי
כל שבוע לדחות את הקץ וקיוויתי כי
איכשהוא תתרחב המערכת ועוד שיעורים
ימשיכו להמתיק לי את תחילת השבוע.
הרגשתי כי הם שואבים אותי למקומות
שלא הייתי מגיעה אליהם לולא השיעורים
המרתקים.

במה הם מתייחדים? שיעורי הכתיבה של
לאה אינם רק דרך מריחת המילים על גיליון
נייר וצורת העברתם לקורא, הם הרבה
הרבה מעבר. אני חושבת שמכל שיעור
יצאתי עם חומר חדש למחשבה. אם היה
זה בשיעור בו ניתנו משימות לכתוב דיאלוג
בין אם לבת מתבגרת והכוונתה של לאה
כיצד יש לשים לב לדקויות במצוות כיבוד
אב ואם.

כך גם בשיעורים המדברים על כתיבה
לילדים ומביאים אותן להצטמק ולהשתחל
אל ליבם הרך ומשם להסתכל על העולם.
חיים הצעירים מקבלים ממד אחר, מובן
יותר, מכיל. המיתרים בליבי מצאו נימים
אחרים שלא פרטתי עליהם מעולם.

בגדול, בקורס לומדים על החיים עצמם,
דרך הכתיבה. התגובות הרבות שמתקבלות
על ידי קבוצות ביקורת מצוינות, עם שלל
דעות לכאן ולכאן - מקפיצות, מחדדות
וממקדות! הדינמיות והפרגון מאחת לשנייה
שינו אותי רבות. הלב הולך ומתגמש,
מתרחב לכל עצום ממדים ומתמלא
בדיו חיובי, משם הוא שולח מילותיו והן
שופעות מאליו.

אסנת גרטנברג: בת גיל הנושק לגבורות
(70+): נרשמתי אל הקורס לאחר שברור ה'
סיימתי לחתן את ילדי וחופשתי תעסוקה
הולמת. לכתיבה נמשכתי תמיד. המגירה
בביתי עמוסה עד להתפקע בסיפורים
בשלים שונים של התהוות, וכן ביומנים
אין ספור אותם קישטתי ברגשיותי במהלך
כל השנים. אל הקורס הגעתי כדי לנסות
לשפר את יכולתי, ובעיקר כדי להעביר
את הזמן בנעימים. קיבלתי המלצות חמות
משתי חברות שהיו תלמידות מן המניין,
ואחת מהן אף זכתה להתנוסס ככותבת
במגזין עליו אני מנויה.

האמת, בטרם התחלתי בפועל, חשבתי
שבמסגרת הקורס אקבל טיפים ידועים

מראש פחות או יותר ובכל זאת נרשמתי
כדי להשתפשף בצורה מסודרת יותר.
אפשר לומר כי מן השיעור הראשון,
הרגשתי שאני נמשכת לכתבה בליגה
אחרת. פתאום מצאתי עוד אפיקים שלא
הכרתי בתוכי, והתשווקה לאחוז בעט רק
הלכה והתעצמה. עד כדי כך שאני מוצאת
את עצמי היום מתמלאת מכתובות מכתבים
ושירים לכדיי ונייני בלי סוף. פתאום אינני
מתביישת לבטא את עצמי וחווה חוויה של
ממש להתגאות בכל מה שאני כותבת -
דבר שהיה אסור מבחינתי עד לאותו היום,
והמחמאות שאני מקבלת בלי סוף מוכיחות
לי כי גם ממרומי הגיל רצוי וכדאי לערוך
הסבת מקצוע. אני חושבת שבגיל הזה
הלימוד מקבל ממד אחר. יש יותר נכונות,
פניות ורצון להשקיע, ועצם זה שהשיעורים
אינם פרוטנליים אלא מועברים בבית,
מאפשר יותר.

'פוטש סקול' נפתח כדי לתת מענה ראוי
לתלמידות שרוצות יותר.

מלבד שיעורים מובנים בהסבר קולח
ומדויק הנהיג ומובן לכולן (אף לתלמידות
ששפת האדיש היא השפה הדומיננטית
אצלן, הצליחו להתחבר כל כך לשיעורים
הנפלאים!); הם מתובלים בהומור
ובדוגמאות ממוקדות ותוך כדי קריאתם
מתמגנטות האצבעות לעט או למקלדת
ומחפשות להתחיל במרוץ.

המשימות הנלוות לכל שיעור חווייתיות
ומאתגרות, וההשתכשכות בכתיבה
מקדמת בכל סגנונות הכתיבה.

בנוסף לשיעורים, ניתן להתחבר לקבוצות
ביקורת המונות כעשר - חמש עשרה
תלמידות המבקרות כל חומר שנכנס, מתוך
פרגון ומתוך אכפתיות אמיתית להצלחתה
של השנייה.

את הפרגון הזה, טוענות התלמידות, למדנו
מלאה. דמותה העומדת מעלינו ולוחשת
'גדל' ללא הרף ומוצאת נקודות של אור בכל
דבר. היא לימדה אותנו עוד פרק או שניים
על החיים מלבד הכתיבה.

למסיימות הקורס הבסיסי בהצלחה ניתנת
האפשרות לקורס המשך 'מדרגות לשוק
העבודה'. עשר פעימות שמגיעות כמאה
צעדים בכל שיעור, בסיעתא דשמיא
היישר אל שוק העבודה. הוא מעניק
טיפים, עצות, הכוונה, ובמיוחד - מיישר
גב ומדרבן. נכנסת לשוק עם הכנה ראויה,
מובטח לך כי לא תיאבדי בין דוכניו.

אחת לתקופה מתקיימת שיחת ועידה לכלל
תלמידות הקורס ולבוגרותיו. בכל ועידה
מזמינה לאה מרצה אורחת או תוכנית

מבחן כגון: קליקים חווייתיים, שיחה עם
עורכת עיתון, קליקים חווייתיים, שיחה עם
243
של מאירה רפאלי. השיחות מעניקות עוד
אפקט זוהר לרמת השיעורים ומקדמות
מאוד. בכל שיחה ניתנת האפשרות לשאול
את הסופרת הנוכחית שאלות שעומדות
על הפרק ולקבל מענה הולם. תלמידות
הקורס מעידות כי כברת דרך רצינית הן
עשו בעקבות שיחת הוועידה.

כמו כן, אחת לחצי שנה, יוצא לאור מגזין
משובח בחומר יפהפה הכתוב ברמה גבוהה
מאוד על ידי תלמידות הקורס והבוגרות.
הוא מעניק אפשרות להתבטאות בכל דרך
ובכל צורה. כל אחת לפי התחברותה היא.
למן שירים בעלי חריזה גבוהה ואומנותית,
אלגוריות מעניינות או סיפורים מושקעים,
וכלה בראיונות מעניינים. כל היצירות
נכתבות סביב נושא מסוים אותן בוחרות
לאה והעורכות, אף הן מתלמידות תוצרת
הקורס.

עורכות העיתונים לבית ולמשפחה כבר
יודעות תקופה ארוכה כי חומר שנכתב על
ידי תלמידה מ'בית פוטש סקול' - שווה
בדיקה!!!

הן יודעות כי יש על מי לסמוך.

מה שנשאר לך, מתלבטת יקרה, הוא
ללחוץ על ידית הדלת, לפתוח ו...להתבשם
מהבית.

מהיר לשירין לך מקום במחזור הרביעי של
הקורס שייפתח מיד לאחר החגים. וכעת
'פוטש סקול' יוצא במבצע: הנחה מיוחדת
לנרשמות בשבוע שלאחר החג.

חייגי 0737961336 שלוחה 1

וכן תוכלי לשלוח מייל לכתובת

k@potash1.co.il ולבקש שיעור
לדוגמה. אל תוותר על מילוי המשימות
ושיחתן ללאה, זו מתנה בפני עצמה.

איסטרי קואקס

האיור בסיפור שדבר לנל אחת!

הכרנה את הקורס לחובבות האתגרים

נכנסת סופרת, יצאת סופרומנית!!!

קורס מקיף את כל סוגי יצירות הקומיקס,

מלווה בתדירות הצמוד

של המאית הנודעת - מירי גליבזמן.

אף היא כמו לאה מניעה כל תלמידה,

מציעה קדימה במיטב הטיפים והעצות,

תן התנסות בפועל אין אמורה לעבוד סופרת

לצד המאית.

שווה ביקור.

**פוטש
הפקות**

ורדנר דניאל 03-6188488

כזאת תוכנית עוד לא הכרת
תוכנית בהתאמה אישית!

- 🎯 מותאמת במדויק לגילאים ולצרכים
- 📝 מותאמת לתוכן ולמסר המתבקש
- 🕒 מותאמת במידה - קחי רק מה שאת צריכה
- 📁 מותאמת לתקציב

פוטש הפקות יפיקו עבורכם ועמכם
את התוכנית המושלמת והמותאמת לכם במדויק. תוכנית ייחודית
משלכם שתופיע רק אצלכם, והזכויות - יישארו שלכם!

**צרו קשר עוד היום לקבלת דוגמאות של תכניות שכבר הופקו,
ונבחן יחד איזו תוכנית נזכה להתאים עבורך!**

a0737961336@gmail.com | potash1.co.il | 073-796-1336

ספוט

**שיעור מתנה
בשליחת מייל**

**קורס
כתיבה
יוצרת**
בהנחיית הסופרת
לאה פוטש

חצה לקבל
את מגזין השראה
עשרות עמודים מלאים
בשירה סיפורים והרפתקאות
פרי עטן של בוגרות הקורס
ישירות למייל?
שלחי מייל לכתובת
s@potash1.co.il
וקבלי את המגזין ללא תשלום

זל ואט אינך יוצרים סיפור, הפנימיות שלך כותבת אותנו!

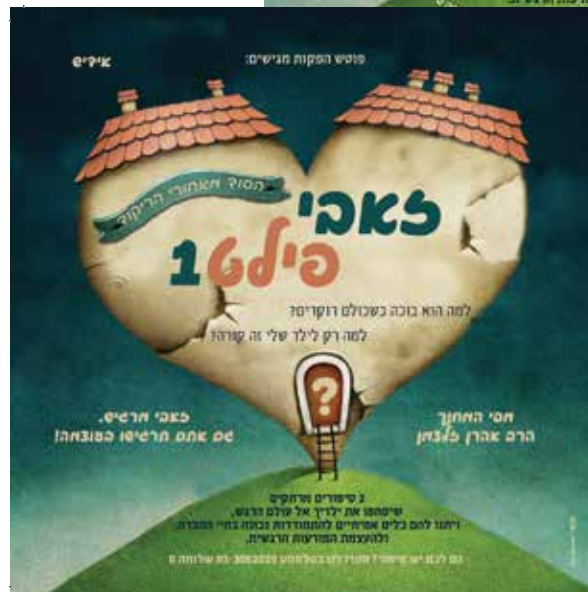
**פוטש
School**
בית • ספר • כתיבה

מוזמנת לקחת
את הכישרון שלך
לפרנסה מלאה
הרפתקאות!

במה ייחודית ופרסום
ליצירות הספרות שלך
מפגשים עם מיטב
העורכות והסופרות
לימודים ממוקדים
ללא צורך ברשת
תקשורת קבוצתית
כמסך ותמיכה חברתית |
תעודה מקצועית
מבית פוטש סקול |
ליווי מקצועי
והשמה למציאות |

שיעור
ניסיון!
k@potash1.co.il
073-796-1336 שלוחה 3

אננה למחמא אקנא, נעים אמ:

זאבי
מרגיש

דיסק באידיש ובעברית

צמד סיפורים נוגעים ללב, המלמדים אותנו את כוחה העצום של המילה, שימו לב אל הנשמה שמאחורי המסכה.

זה קורא במשפחות הכי טובות!

הוצאת המודיע
להשיג בכל חנויות הספרים המובחרות

הפצה: 'ספרים' 02-8010012

נרגעים לפני השינה עם שנת סיפור

מילים מרגיעות מדי לילה,
חיזוק באמונה ובטחון בהתאם לתקופה.

מסלולים שונים אפרקי סיפור אמדשים מדי ערב:
הרב עמנואל תהילה - סיפורי צדיקים וחז"ל מרתקים
ל. פוטש - 9 סדרות בהמשכים,
גב' רות בייפוס - עשרות סיפורים לגיל הרך
ר. גולד - סדרת אלי לומד להיזהר
תמר מור - סדרת עלילות שישא המשעשעת.

להרשמה: 03-3062129 שלוחה 3

קסם של שעת השכבה

שנת סיפור // סודות מאחורי הקלעים

אמהות מעידות על מהפך בשעות הקריטיות של היום, אווירה שהשתפרה ושעת שינה שהוקדמה בשעתיים. ילדים מספרים על שיפור בויסות הרגשי והתנהגות. נינוחה יותר במהלך היום. מושגים חדשים, העשרה שפתית וכלים להרגעה עצמית. הרגלי שינה חוזרים אל השפיות.

על ראשים של גמרא שפיצחו במסירות את סוגיית השינה של ילדי ישראל. הרבה תפילות ושליחות אחת גדולה. מפעל שהתחיל בקטן, ומביא בעקבותיו מהפך אדיר.

כל השאלות וכל התשובות על המיזם הייחודי, עם הסופרת ל. פוטש העומדת מאחורי המיזם הייחודי, שאחראי למהפך שינה בציבור החרדי.

הגעעת ליום חמישי בשבוע. רוצים לשוב ולהאזין לשנת סיפור? המערכת מחכה לכם, שומרת לכם את פרק 2 של הסיפור כאילו כלום לא היה בינתיים! ממש פלאי הבריאה.

פילטר שעות:

את שלוחת הסיפורים ניתן לשמוע אך ורק בשעות הערב, החל מהשעה 6. רוצים לשמוע פרק? תהיו מוכנים לשינה, חכו במיטה יפה!

עוד שכלולים שהגיעו עם הזמן:

חלוקת ההאזנה מדי ערב 3 קבצים נפרדים, מאפשרת לכם לעבור מקובץ לקובץ לפי בחירה: פרק הסיפור, ההרפיה, השיר. חזרה רוטנית אוטומטית לתחילת הקובץ הראשון עד שהילדים נרדמים, באופן, שהילדים אינם צריכים לגעת בטלפון אחרי שאמא "כיוונה" אותו.

המיזם בתחילת דרכו

יומיים אחרי ל"ג בעומר תשע"ח יצא הפיילוט הראשון לדרכו. מניין ילדים מתנדבים החל להאזין מדי ערב לסיפור רגוע ולתרגיל הרפיה. תקלות טכניות צצו בכל יום מחדש. שאלוני משוב נשלחו. חודש ראשון עבר עם רשימה של לימודי לקח. שיפורים באקוסטיקה השמע, שיפורים טכנולוגיים ושיפורים בשירות הלקוחות. החודש השני הרחיב את מעגל הלקוחות

גמרא שפשפו את מוחו, יחד עם הרב ש. וגשל, משופשף גמרא גם הוא, הגו שכולל טכנולוגי שמעולם לא נולד.

זו הייתה התחלה של מפלצת טכנולוגית רבת זרועות, שנרתמה כל כולה לעזור לאמהות בסוגיית השכבת הילדים.

מה כוללת הטכנולוגיה?

פילטר פרקים:

המערכת מאפשרת לכל מנוי לשמוע בכל ערב פרק אחד בלבד, ואחריו תרגיל הרפיה ושירי רוגע. אין אפשרות לשמוע ערמת פרקים בבת אחת. רוצים פרק נוסף? כנסו למיטה!

לחוד וביחד:

עם הכניסה לשלוחה¹, עובר המנוי למסלול אישי משלו, ששימר על קצב אישי של האזנה. לצורך הדוגמא: אם נרשמת למיזם בראש חודש כסליו תש"פ, אתה נמצא עכשיו בפרק עשרים ושש בספר השלישי. אם נרשמת בג' טבת תש"פ, אתה עדיין מאזין לספר הראשון. איש איש במסלול הטיול שלו האישי.

אין פספוסים כלל:

ביום ראשון שמעתם את הפרק הראשון, ביום שני יצאתם לחתונה, ביום שלישי הייתם בטיול וביום רביעי אמא לא הרשתה להאזין לשנת סיפור, כי לא התנהגתם יפה (זה גם קורה!)

לפני הכל, מה זה בכלל שנת סיפור? משחק? דיסק? ספר?

תוכן ייעודי לילדים, המושמע בקו טלפון מיוחד לשעת השינה. התוכן מתחדש מדי ערב, ומכיל: פרק סיפור בהמשכים, תרגילי הרפיה בדמיון מודרך וצלילים שקטים, זאת בנוסף למבצעים נרשאי פרסים, המעצימים רגשית את הילדים, וממריצים אותם למיטה בזמן.

הבנו שזה מסוג המוצרים שאומרים עליהם: "אין לא חשבנו על זה קודם?"

ל. פוטש: לפני קרוב לשנתיים, התחלנו לחקור את סוגיית השכבת הילדים ומצאנו כאב גדול. אלפי אמהות יהודיות כשרות שעמלות בבית ובחורן, מגיעות לשעת ההשכבה כשמצב הצבירה שלהן נע בין גילי לנחלי. יש רצון פנימי להשקיע אנרגיות בהרגעת המצב, יש כוחות מוגבלים של סוף יום שמנפצים את כל החלומות. מסלול ההתנקשות כואב!

מתוך הכרות רבת שנים עם הגיל הרך, מצאתי גם כאב בתוך לבם של ילדים רבים, שמגיעים אל שעת השינה מבולבלים, עם מתח פנימי ומחשבות מתרוצצות. דברים רבים עברו עליהם במהלך היום, רגשות מתנקזים אל המוח ומקשים אותו. התוצאה: הם לא רוצים לישון!

טכנולוגיית 2018 נרתמת למטרה. דיסק חדש מדי ערב ערב, בלי לפספס. הרב א. פוטש, ששנים ארוכות של לימוד

הקטנים. שאלוני משוב נשלחו, מסקנות הוסקו ביסודיות. מבצעי השנה נכנסו להילוך גבוה: הגרלה מדי שבוע לילדים זריזים שמקיימים להכנס למיטה (בדגש על כניסה למיטה ולא על השנה, על מנת לא להלחץ) בזמן שאמא אומרת (רק האמא היא הקובעת, השרביט נשאר בידיה תמיד), המריצה את הילדים למיטה, מאז, לאורך שנה וחצי של עמל, המערכת ממשיכה להתייעל ולהשתפר מדי חודש בחודשו. תוך הקשבה מלאה לצרכי הלקוחות הצעירים, ולאמהות המסורות.

מה התוכן המושמע במערכת?

התוכן מתחדש מדי שבוע. שלוחה 1, היא שלוחת התוכן, פתוחה אך ורק בשעות הערב, החל מהשעה 6 והלאה. היא מכילה 4 קבצים: הקובץ הראשון הוא קובץ המבוה הכללי, ובו חשמוע לעתים (לא תמיד) הודעות שונות מענייני דיומא, בקובץ השני אתם מועברים למסלול האישי – לפרק הסיפור לפי קצב השמיעה שלכם,

אחריו תועברו לקובץ השלישי ובו תרגילי ההרפיה, המתחדשים גם הם מדי שבוע, תרגילי ההרפיה כוללים נשימה עמוקה של אור חדש וטהור פנימה אל כל איברי הגוף והרפית כל קבוצות השרירים לפי הסדר, בעזרת דמיון מודרך: שימוש באלמנטים נעימים למגע, במקומות בעלי קולות מרגיעים, צבעים וריחות תוך הוראת הרגעה לעיניים, לשרירי המצח, לעצמות הלחיים, לידיים, לבטן, לגב, איבר איבר לאט לאט. את השלב הבא לא בטוח שתזכרו לשמוע. ייתכן שתהיו כבר עמוק בממלכת החלומות: בשלב הבא יש שירי נשמה רגועים (שירת בנים), לרוב מתוך פסוקי התהילים.

את כל הגיל תמצאו גם בשלוחת האידיש – 8 בחפריט הראשי.

בשורה חדשה, מסלולים חדשים, קהל היעד מתרחב!

על טעם וריח אין להתווכח, וגם בענייני סיפורים זה קורה: כעת יש לכם אפשרות לבחור מסלול האזנה לפי הטעם שלכם! מסלול חדש מפי **הרב עמנואל תהילה** נכנס למערכת, ובו תוכלו לשמוע סיפורי חז"ל וסיפורי צדיקים מרתקים ומאלפים. אחריהם תיהנו מתרגילי הרפיה המקוריים ע"י **הרב מרדכי צין**.

מסלול נוסף לדוברי אידיש חסידי, שכל כך ציפו למענה הזה: הרב יוסף משה כהנא מבית "לחיים קינעדער", ואחריו – תרגילי הרפיה באידיש חסידי מפי הרב צין. כל אלו נוספו למסלול הוטיק עם הסיפורים המקוריים על ידי הסופרת ל. פוטש מתוך ספריה, כולם עברו ביקורת רוחנית קפדנית.

ביקורת חינוכית על התוכן המושמע במערכת

החומר כולו עובר ביקורת וסינון קפדניים של

רבנים ואישי חינוך, **בראשות הרב אברהם גומבו, מנהל תלמוד תורה קרלץ בני ברק ואיש חינוך נדע.**

אנחנו מודעים לאחריות הגדולה לכל חומר שנכנס לאוזניהם הרוכות של ילדיכם.

לאילו גילאים המיזם מיועד?

גיל היעד העיקרי עד כה הוא 5 – 9 פלוס מינוס, עם חריגות מעלה ומטה. כעת עם המסלולים החדשים, התרחב גיל היעד וגם לילדים בני 12 ומעלה מצטרפים אל מסלולו של הרב עמנואל תהילה ומתעשרים ממנו מאד.

לפוטש. השם שעומד מאחורי דברים רבים שאהבתם.

במשך השנים נהנה ציבור הקוראים מתוכנים משובחים שיצאו בסיועם דשמיא גדולה תחת ידיה.

סדרות בהמשכים וסיפורי איכות פורסמו בעיתונים השונים: המודיע, המבשר, יתד (קטיפה) ומרווח לצמא – שם נכתבו הסדרות: "אורחים על הגג", "דמויות הור", והטור הפופולרי "שישאר בינינו" "מתקשרים".

הכתיבה הנדירה עם הרגישות הדקה, בשילוב ידע נרחב בתורת הנפש והומור עדין, יצאה לאור בספרים לילדים כמו "מרק סוכריות", "קופסת הקסם", "חכמים בלילה" (שנבחר על ידי צוות שופטים של בנק הפועלים להשתתף במבצע חנוכה), "שני ילדים ואבא מתקשרים", "אנשים קטנים – גדולים" (שזכה למימון ממשרד התרבות), והספר המיוחד "צוללים".

גם סבוגרים יכולים לחוות שעה של הנאה עם הספר רב המכר "כך נפתחה הדלת".

משוב אימהי חם

עשרות מכתבים ומשובים מוקלטים של אמהות, זורמים למערכת שנת סיפור.

הנה טעימה מקצרת מתוך מכתבים ארוכים ומפורטים:

שעת ההשכבה שלנו הפכה משעה קשה ובלתי אפשרית (הייתי בורחת פיזית מהבית, ומודיעה לילדים שיקראו לי כשהמצב נרגע), לשעה של קסם. פתאום אני יכולה לאפות עוגה להנאתי במטבח, בלי שכולם יקפצו לי מהמיטות. יש שם משהו שאוסף אותם ומרגיע.

שנים ארוכות חיפשתי דיסקים של הרפיה מקצועית, עם תוכן מותאם לילדים בציבור החרדי ולא מצאתי. הבנתי שאין חיה כזו!

אין דיסקים עם תכנים של הרפיה מקצועית, המתואמים לציבור ילדים שומרי תורה! המסקנה הזו הובילה אותי לסגור מני במיזם שנת סיפור ולזכות במשהו שלא קיים בשום שוק בעולם, איני מתחרטת לרגע.

נכנסתי לחודש נסיון למיזם מתוך הרגשה חצויה. העיק לי המצפון שאולי אהיה פחות אמא ופחות עם הילדים כשמיזם חיצוני יעשה את העבודה. בפועל, אני שוכבת ליד הילדים מדי ערב (מה שלא קרה לפני כן, עקב מריבות ומתח). אנחנו מאזינים ביחד לסיפורים, כשהם אינם מבינים מילה כלשהי אני מסבירה להם אותה. כולנו מבצעים יחד את תרגילי ההרפיה, מצטרפים לעצמים לשרי הרגע, וכולם נרדמים לשניה מתוקה מתוקה. גם אני מנמנמת לצידי במשך עשר עשרים דקות, ואין לך מושג באילו כוחות חדשים, אני קמה להמשך מטלות הערב!

מאז שילדי הפכו למנויים, הם רכשו כלי יקר לחיים, ששווה הון: הם למדו לזהות את הרגשות שלהם ולתת להם שם, הם למדו לומר תודה לה' על כל הטוב ולהתמקד בו, והכי ריגש אותי לגלות, שהם למדו את טכניקת ההרגעה העצמית על ידי תרגילי הרפיה. המיזם הזה מעניק להם העצמה רגשית!

יש לי ילדה בגיל לא קטן בכלל, שסבלה מהרטבות לילה בלתי פתורות במשך שנים. מה לא ניסו! פסיכולוגים, פסיכותרפיסטים, כל מה שמתחיל ב'פסיכו'. לא היו לי ציפיות גדולות כשנרשמתי לשנת סיפור, אבל מעבר לכל הציפיות – מאז "שנת סיפור", הציפות וגם הציפיות פשוט נשארות יבשות... כבר חודש שלם!

נרשמתי לפני חצי שנה לתקופת נסיון. הפריע לי הרעיון שילדי יירדמו עם קרינה סולרית ליד האוזן, גם איכות השמע הטלפונית חרקה לי באוזניים. מאז שפתרנו את הבעיות הטכניות האלה על ידי רמקול אמרגי וארוך טווח שמביא לילדים מתנה עצומה: להרגע לפני השינה. הילדים מתוך רוגע. אין לי ספק שהמתנה הזו תלווה אותם לכל החיים.

מתחשק לך לנסות?

במערכת שנת סיפור התאימו עבורך הזדמנות שאסור להפסיד.

לפרטים חייגו:

03-3062129